

ὅσων Ρωμαίων τὸ κράτος τρέφει
καὶ σ' αὐτὸ μὲ πόνον στέφει
γονυπέτεις καὶ στάσου
κί' ὕμνωδός του ἑσκαίνου,
κί' εὐχὸν πάντα τάπαυτά σου
νὰ μὴν εἶναι σάν κί' ἐκείνου.

Π.—Δεσθόμεν ὑπὲρ τούτου τοῦ λαοφιλοῦς Σουλτάνου
κί' ἀξιώσωμεν καὶ τούτον φαλητήριον καὶ στεράνου.
Κί' ἂν πολλοὶ τὸν εἶπαν μπόγχι κί' ἔστεμεμένοι δολοφόνοι,
κί' ἂν ἐξέκαμε πρὸ χρόνων
μέσα σ' τῆς Σταμπούλ τοὺς δρόμους μυριάδας Ἀρμενίων,
μὰ σ' ἐμὰς ἐφάνη φίλος ἀληθὴς ἐκ τῶν σπανίων.

Κί' εἶχε παραγγεῖλει τότε τὸν γνωστὸν Ἐτέμ Πασσᾶ
νὰ μὴ στήσῃ στάς κλεινάς
τοῦ στρατοῦ του πὰς σκηνάς,
μὰ νὰ μείνῃ σ' τὴν Ταράτσα... Πατισιάχη τοὺς γρασᾶ.

Καὶ κατόπιν τοῦ πολέμου,
τοῦ μηδῶως ἐχθρικοῦ,
μὰ καθ' ἕλα φιλικῶς,
μὰς ἐφόρτωσε, τρελλὲ μου,
μὰ παράσημά του τόσα, κί' ἄσμεϊνά καὶ χρυσᾶ...
διὸ κρᾶζομεν καὶ πάλιν ἰ Πατισιάχη τοὺς γρασᾶ.

Τοὺς γρασᾶ γι' αὐτὸν φωνάζουν κατασκῶπον λεγῶντες,
κί' ὅπως ἔχουν καταστήσει τῆς Εὐρώπης ἡ Κορώναις
ὁ Καλίφης ὁ σκακῆς ἔχει μείνει τώρα πλέον
ὁ καλλίτερος ἐξ ὧων τῶν συγχρόνων Βασιλέων.

Φ.—Τὸ φιλόδηρον ἐκείνου δὲν τὸ ἔβρισκει σ' ἄλλους θρό-
καὶ σύμ' προὔτινον κεφάλι, τὸν Προφήτη παρακάλει
τῆς ἡμέρας σου νὰ κέρη καὶ νὰ τοῦ τῆς ἄνηχρόνου.

Π.—Τοῦτον πάντας ἀνωμόμεν,
τοῦτον πάντας προσκυνομεν.
Κί' ἴδου πλήθη φατασμάτων
ἀδελφῶν ἐκθρονισθέντων,
καὶ παντοδαπῶν θυμάτων
πολλαχῶς θυσιασθέντων,
σὲ Βοσπόρου δροισθέντων,
καὶ κερφῆδες ποτισθέντων,
ὅτ' οὐ κρεββάτι του σιμόνου καὶ τοῦ λένε ἰ μὰς θυμῶσαι ἰ
Πατισιάχη ἀνάθεμά σε.

Πλὴν ἐγὼ βρᾶ Φασουλῆ μου, νοιώθω μὴ μεγάλη λύπη
κί' εὐχομαι γὰρ τὸ καλὸ του,
καὶ μὴ τόσο καρδοχότυπ
στῆμα ὅτ' οὐ προσκεφάλῳ του.

Κλάψε τὸν ἐχθρὸ τὸν φίλο, κλάψε τὸν ἀνοικτομμάτῃ,
ποῦ σάν εἶναι ὅτ' αὐτὸ καλὸ του
παίξει κάθε διπλωμάτῃ
τῆς Φραγκιάς ὅτ' ἀκτυλᾶ του.

Κλάψε μ' ἄλλή τὴν φύχῃ σου
καὶ γὰρ τοῦτον προσευχήσου.
Εἶθε σάν καὶ πρὶν νὰ γιάνῃ
καὶ τοὺς Φράγκους νὰ τοὺς κἀν
μασκαρῆδες τῶν σκυλιῶν
καὶ κουρέλια κουρελιῶν.

Ἄν αὐτὸς ὁ φίλος λείψῃ μάλιστα σ' αὐτὴ τὴν ὄρα
τὸν Ρωμαῖκο συγχαρά.

Σκέψου, φίλε Περικλέτο, πῶς ἂν λείψῃ κατ' αὐτὰ
τῶν Ρωμαίων ὁ λατρευτῆς,
δὲν θὰ συμπάθησῃ πλέον τὸν Ρωμαῖκο Σοφτᾶς,
ἡ Δερίσις ἢ Μουρτῆς,
καὶ ὁ ἄρχις νὰ τὸ φτῆ.

Μήτε τοῦ Ἰοφου κανένας Ἕλλην Πρίγκιπῃ ἐκεῖ πέρα
δὲν θὰ πᾶν ἰ ἀνακνήσει τοῦ Βοσπόρου τὸν ἀέρα,
καὶ γὰρ τὴν Βασιλισσά μας δὲν θὰ γίνε-ται θυσία
σάν περὶν μὲ τὸ βαπόρι καὶ πηγαίνει σ' τὴν Ρωσσία.

Κί' ἂν νεφρίτιδες τὸν πᾶσαν κί' ἂν τὸν πᾶσαν πύελα,
τότε πᾶν ἀδικῶς ὄλα
καὶ τ' ἀντιτοπιλλοδόλα,
καὶ θὰ σκούρη ἰ συμφορὰ σας, Νίκη, Δόξα, Θύελλα.

Π.—Νὰ λοιπὸν γι' αὐτὰ στηλιάρῃ
καὶ βουδάσου, κοκκαλιάρῃ.

Τῆς Ἀστυνομίας νῆα γὰρ τὸν Μίχα τὸν φονέα.

Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε, παιδιά, τὸν Μενιδιάτῃ,
τὸν Μίχα τὸν χωριάτῃ ἰ
Μὴν τύχη καὶ τὸν ἴδατε κί' αὐτὸν τὸν τενεκί,
ποῦ ἴπερ δὲν ἴμψιλο καπέλο καὶ ζικᾶ
κᾶποιο γνωστοῦ κουμπάου του, καὶ ἔᾶπλωσε μ' ἐνέδρα
πέντε κορμὰ τὸ ξάνο, καὶ ἔστριψε κί' ἀπέρα ἰ

Τὸν φάχουν ἰαβέρδες καὶ Σέλλο-Χῶμα ποικίλοι...
τῆς Σπιριδοῦλας τῆς φτωχῆς βαστοσε τὸ μαγκύλι
καὶ χαιροῦσε κί' εἶπε ἰ τώρα κί' ἐγὼ σὲ λίγο
μαζὶ μὲ τὸν Καράμπελα τὸν λήσταρχο καὶ φῶγω
νὰ πάω σ' τὴν Ἀμέρικα, νὰ πάω σ' τὴν Εὐρώπῃ,
καὶ κουτοροῦ μὴν φάγετε καὶ πᾶν χαμῆν' οἱ κόποιν.

Τὸν Μίχα μὴ θυμῶνετε, ποῦχει γερὴ τουφέκα,
κί' ἂν μόνον πέντε σκότωσα ἰ μπορὶ νὰ φῶ δέκα.
Ἔγω μὲς ὅτ' οὐ κεμῆρι μου σωσταίς ὀρὸ χιλιαδούλας
καὶ τὸ Μενιδί χαιρετῶ κί' ὄλαις τῆς Σπιριδοῦλας.

Ἔτσι μιλεῖ ζυπνὸς φοιτᾶς, ποῦ δόξασε τὸ γένος,
καὶ μεταμορφωμένος
γὰρ τὸ Παρισί τῶκα καὶ γὰρ τὸ Βικαρρίτς
καὶ μὰς φωνάζει πρῆτς.

Πεζὸ δὲν τὸν ἀντάμωσε κανένας ἡ καββάλα ἰ
κί' ἴνας μακαλίης δυστυχῆς εὐρέθη ὁ κρεμάλας.
Καί ο κί' αὐτὸ πρωτοφανὲς ἀνευ τινὸς σημείου,
κί' ἐβάλαμε Καθηγητᾶς τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ κἀνουν ἐκθεσι σοφῆ γὰρ τοῦτον τὸν μακαλίη
κᾶν μόνος τοῦ κρεμάστῃ κᾶν τὸν κρεμάσαν ἄλλοιν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φονεὸ τοῦ Μενιδιάτῃ κί' ἄλλα
καὶ τοῦ μακαλίη σήμερα μὰς βγάζουν τὴν κρεμάλα,
κί' ἔξυδερκεῖς Καθηγητᾶ καὶ πρώτῃς Ἀστυνόμοι
τὸν κρεμασμένο τὸν κτυποῦν χωρὶς νὰ λένε γινώμη.

Φεγγολοῦν τὰ πᾶλα σ' τὴν Τένεδο, ὅτ' ἰ Σιάμο,
καὶ κάθε κῦμα πᾶρχεται νὰ ἔξαπλωθῇ σ' τὴν ἄμμο
σχοινιά ξερωῦντας καὶ ὀθλαίς κτυπᾶτε λεί πάλιν...
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμέ. κρημοῦνε τὸν μακαλίη.